

8 — LJUBITELJI DREVNOG

Ljuska od suncokreta ljupko mi se zabila u desni iznad sekutića. Dok sam pokušavao da je izvadim misli su mi se njihale napred-nazad kao ljuljaška. Gotovo da nisam primećivao izlazak Bočara-2 nad našim Polisom.

Kako je do ovog došlo? Lako, budalo, odgovorio sam sebi. Nisi imao izbora.

Uvek sam govorio svojoj ženi da će je ubiti ljubopitljivost. Ali poslednjih meseci je kulminiralo. Jednom sam zakačio proliv na Vrangelu. Srao sam i po dvanaest puta dnevno. Moja Melinda bila je dosadnija od toga.

Problem su bili moji (prilično) kasni dolasci sa posla, odlasci u firmu usred noći, pozivi nepoznatih ljudi koji nisu hteli da se predstave, jednom rečju-potpuno sam razumeo Melindin bes.

„Ja te ne poznajem!“, vikala je pre dva meseca, jedne subote za doručkom, dok mi je mamurluk divljao po lobanji povremeno se spuštajući u želudac.

„Nemoj... razbudićeš decu“, bilo je sve čega sam uspeo da se setim. Ja, Laslo Kovač — poznat ljudima iz svog urednog života kao radnik „Agro – Kora“, otac dvoje dece, poštovalac Pravila urednog života i verni podanik ogromnog Polisa – preterao sam sinoć do te mere da nisam mogao da funkcionišem.

„Decu?! Tebe je kao briga za decu?“, histerisala je Melinda.
„Misliš da ne znaju da im otac vodi tajni život? Ervinu je jedanaest godina, Laslo, ako ti je to uopšte ime.“

„Melika, ljutko moj...“, zaječao sam. Budala. Od mog pravdanja je redovno bivala ljubomornija.

„Ćuti! Umoran si, isceđen kao krpa svakog bogovetnog dana. Bazdiš na... o, Bože, ne usuđujem se ni da izgovorim.“ Pokrila je lice rukama. Ćutao sam, bio sam bez teksta.

Hitro je ustala i pošla ka dečijoj sobi.

„Meli, kuda ćeš?“

„U pičku materinu!“, dreknula je. „Vodim decu kod mojih, eto gde ću.“

„Kad se vraćaš?“

Od njenog pogleda sam zadrhtao. Bože, kako je bila lepa tako besna. „Nazovi me kad se otrezniš.“

Laknulo mi je kad je otišla. Bilo je krajnje vreme za internu reviziju mog ponašanja. Ali šta sam mogao, u suštini? Koliko god ja bio Laslo Kovač toliko sam bio Neprilagođeni 24.656. Da bih uspešno bio prvo morao sam biti drugo, tako sam radio više od pola mog života. Polis nas je uterivao u red regulišući ama sve aspekte naših života. Tako je bilo i za života naših roditelja i njihovih roditelja i ihahaj roditelja. Nije to bilo tako loše, bio sam ja objektivan: miran život, obezbeđen posao, vrhunsko zdravlje, skoro savršena porodica. Ali kada još u sedamnaestoj saznate za

Ljuštionicu i poroke Drevnih ljudi... Recimo samo da sam uređene svog sveta sve više doživljavao kao ljudožderstvo.

Prokleta Ljuštionica. Naša majka.

Saznao sam da se tamo Neprilagođeni okupljaju više od dvesto godina, međutim, kako su opstali neprimećeni sve to vreme-pojma nisam imao. Još manje sam znao odakle im, zaboga, toliko opojnih sredstava. Slavni tvorci Polisa okretali su se u grobu, toliko smo bili opremljeni.

Nisam mogao da se setim kada su stvari pošle naopako. Godinama sam pravio predivan kompromis, mireći buku i dim Ljuštionice sa trezvenošću ozbiljnog života. Melinda je odlično gutala moju priču o prekovremenom radu. Mislim da su mom padu krivi klinци. Prvo je došao Ervin, pa Marija. Postalo je posao-kuća-Ljuštionica, posao-kuća-Ljuštionica. Sve umorniji i propaliji, pomišljao sam da se ubijem; odustao sam iz straha da će me vlast reanimirati da bi me kaznila. Bez pića više nisam mogao, to je bilo sigurno. A ni bez Melinde i dece, valjda.

Prelomio sam tada, u samoći svoje velike dvospratne kuće, tako naglo da sam se nasmejavao.

„Halo, Meli?“ Gotovo sam vikao u slušalicu. „Dođi, molim te. Sve ćemo razjasniti. Decu ostavi kod bake večeras.“

Spustila je slušalicu. Za dvadeset minuta bila je na vratima.

„Nemoj se izuvati, vodim te na jedno mesto.“

„Zar nisi rekao da ćemo sve razjasniti?“ Pogled koji bi ohladio Bočar-2.

Od takvog nepoverenja umalo se nisam zateturao. „I hoćemo, ljubimče moje.“

Nisam verovao u višu silu, ali nešto mi je tako pomagalo tog dana i noći. Niko nas nije primetio dok smo se polu-šunjali kroz gradsku deponiju do podzemnog ulaza u hodnik koji je vodio u Ljuštionicu. Melinda se nijednom nije pobunila tokom puta kroz mračni hodnik, niti je usput bilo presisanih koji su inače znali da zakrče prolaz svojim obamrlim telima.

Ušli smo i seli za šank. Opet sreća-svirala je neka lagana muzika iz 22. veka pa nismo morali da se dovikujemo.

„Ooo, Laci! Ko je mlada dama?“ Iz mraka je iskrsnula zdepasta prilika. Bio je to Gaša, konobar. „Novi član našeg elitnog kluba, eh?“, upitao je podozrivo, brišući znoj sa lica peškirom. „Znaš pravila, Laci, družo stari.“

„Nema jeda, Gašo. Meni kao i obično, za damu bejlis. Sa dodacima, važi?“

Pogledao sam Melindu. Njene pametne oči snimale su orijašku kafanu dokle god joj je pogled dopirao. Nisam primetio ni prezir ni gađenje na njenom licu. To me je oduševilo. Zar će se ispostaviti da joj je ovo bilo potrebno sve ove godine? Laslo, idiote, zašto ovo nisi izveo ranije?

„Neću da pijem ništa što ljigavčeva ruka dotakne“, rekla je najzad.

„Misliš na Gašu?“ , nasmejao sam se. „Ma dobar je on, srećo. Sterilisan od glave do pete. Veruj svom Laciki i spremi se za veće svog života.“

I bilo je veće njenog života. Kako samo prolete dani za koje ne želiš da prođu.

Oh, konačno! Iščačkao sam poganu ljusku i time prekinuo prisećanje. Horizont je već blistao zlatnim svetlom. Još par sati pre nego što se deca probude, prespavali su kod mojih ovaj put.

Okrenuo sam se. Na zadnjem sedištu, umotana u moj kaput, meškoljila se Neprilagođena 36.822.

„Dobro jutro, zverko. Čini mi se da smo bili umereni sinoć.“
Protrljala je sanjive oči nalik na dva proreza. „Mmm... dokle ćemo ovako, Laci?“

Zapalio sam cigaretu. „Dokle možemo. A kad postane opasno... ili nam dosadi, u šta sumnjam, prestaćemo zajedno.“

Nije ništa rekla na to. Spremala se ponovo da zadrema. „Uh... izmolila sam od Gaše dve duple kafe, eto ih u pregradi za prvu pomoć.“

„A šta bi da nije mene, amaterko?“ , smeškao sam se. „Jesi li za malo ovoga?“ Pokazao sam joj malu pljosku.

„Odlično“, zevnula je. „Probudi me za pola sata. I podgrej kafu.“